

Anatomia humana

CONVENI SOBRE LA FEINA DOMÈSTICA

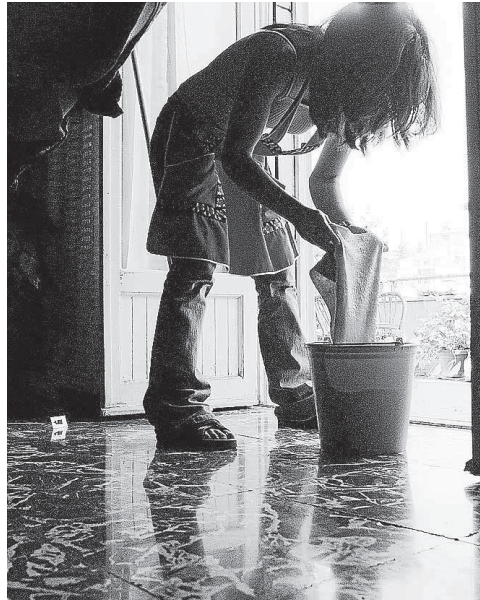
Jorge Bello
Metge Pediatre

Maig és el mes del treball i del treballador, i és oportú per recordar que el Govern espanyol continua sense ratificar el «Convenio sobre las trabajadoras y los trabajadores domésticos», de l'Organització Internacional del Treball.

Aquest conveni reconeix la importància de la feina domèstica, que inclou les atencions que a casa necessiten els infants i les persones grans, o amb invalidesa, i la considera igual que una feina qualsevol. Per tant, queda confirmat que les treballadores i els treballadors domèstics són treballadors igual que tots i que tenen dret, en conseqüència, a la mateixa consideració.

Ara que tothom parla d'Europa i de treballar plegats perquè tots tenim drets, resulta fàcil omplir-se la boca amb paraules i frases fetes, i proclamar les pròpies virtuts sense demostrar-les amb fets concrets. El fet concret és que Espanya encara no ha ratificat aquest conveni, que a Itàlia ja està en vigor i que Alemanya va ratificar el 20 de setembre de 2013.

Més que només europeu, aquest conveni vol tenir abast internacional: és un conveni important. Ha estat signat a Ginebra el 16 de juny de 2011, i està impulsat per l'Organització Internacional del

No és bo de fer l'orni: és necessari que el Govern ratifique amb tota formalitat el conveni sobre la feina i les treballadores domèstiques

Treball (OIT: www.ilo.org), que és una de les agències que formen part de Nacions Unides.

L'objectiu del conveni és la protecció, sobre tot de les dones i les noies que fan feines domèstiques, i en especial d'aquelles treballadores que van haver de canviar de país tot buscant millors perspectives de vida.

D'aquesta mena de treballadores, és fàcil suposar que a Espanya n'hi ha moltes, i també és fàcil suposar que si el Govern no ratifica aquest conveni és que no vol donar-los la consideració formal i legal de treballadores, i que no considera treball això que fan cada dia. Hom pot pensar, per tant, que aquí hi ha un esperit de despreci,

una voluntat de menysprear un col·lectiu tan nombrós com important.

• UN ALTRE DOCUMENT de la mateixa Organització Internacional del Treball que en aquest mes de maig agafa una importància especial, és l'informe «Tendencias mundiales del empleo 2014: hacia una recuperación sin creación de

empleo?».

Comença dient-nos que el nombre de persones sense feina ha estat en 2013 més alt que en 2012, i que l'atur s'acarnissa sobre tot amb els joves. Ja sé que això no és cap notícia, però és important que ho digui precisament la institució que més sap de treball i treballadors.

L'informe alerta sobre l'augment de la feina informal, una mena de feina que cal considerar dins del concepte de treball vulnerable, treballador vulnerable. Interpreto que les treballadores de la llar queden incloses en aquesta categoria, la qual cosa implica que tenen per tant un risc doble: no tenen reconeixement formal, i són treballadores vulnerables.

Ho trobo evident: no tenir reconeixement oficial és un factor que fa que la feina sigui més vulnerable, i més vulnerable la treballadora. La vulnerabilitat és aquí el fet de tenir un risc més alt de quedar-se fora del sistema, i sense veu, ni finestreta on reclamar-hi res. En la retòrica habitual de casa nostra, d'això se'n diu feina precària i treballadora en precari.

Acaba aquest informe dient-nos que continuen baixant les inversions estatals per promoure la formació dels aturats. Aquestes inversions són necessàries per tal que l'atur no es faci massa llarg i l'aturat conservi, i fins i tot guany capacitat per recol·locar-se. Però ens cal recordar el que ha passat últimament amb els diners destinats als cursos de formació d'aturats, per exemple a Madrid, per saber el pa que s'hi dona.

[bello.cat / jordibell@gmail.com](mailto:bello.cat/jordibell@gmail.com)

Es racó d'en cambreta

ESLÒGANS

Gustau Juan Benejam

Que vaig bé, per anar a Macarella? És per aquí, per baixar al port? Són preguntes que un senyor turista ens pot fer a qualsevol indígena d'aquesta illa, entre els mesos de maig i de novembre. Les respostes seran, tal vegada, diferents, però bé poden anar en una línia així: sí, va pel bon camí; o, no, no va en la bona direcció.

El cas que avui vull presentar no és exactament aquest, encara que som ja a començament de temporada turística; però també som en plena campanya electoral per a les eleccions europees i les contestes que hi podem trobar són prou semblants.

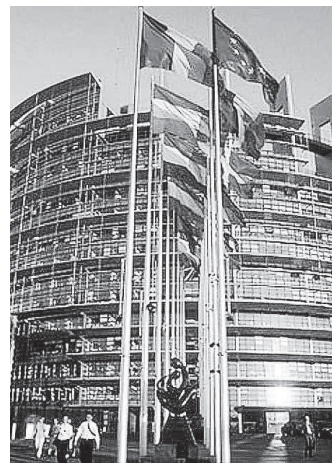
• AL SENYOR TURISTA li contestem perquè ens ha demanat i, a més a més, ens dona pa, el pa que no hem sabut guanyar d'una altra manera.

Nosaltres contestem perquè ens han demanat. Altres, els que volen que els

...per primera vegada, podem elegir els diputats que elegiran directament el govern d'Europa, més enllà dels governs dels estats, dels estats que tenim avui, que són, sobretot, conglomerats d'interessos, tant gelosos de la seva pròpia existència, que la voldrien immutable i eterna

atorquem el nostre vist-i-plau, el vot, ens donen una resposta que no hem demanat, en forma eslògan electoral. Per el buen camino, ens va oferir el PSOE el 1986 a la campanya per a les legislatives espanyoles; i la gent li va seguir fent confiança amb majoria absoluta, tot i que l'any anterior li havien fet una vaga general, per la seva política laboral. D'açò ja fa uns quants anys.

Ara, maig de 2014, eleccions legislatives europees. Hi ha una altra generació de polítics, que tenim la sensació que són més mediocres que els anteriors (aquí, dissortadament, es compliria el

tòpic que qualche temps passat va esser millor, o no tan dolent com l'actual). I el partit que estalona el govern de Madrid, ara el PP, ens ofereix una resposta similar, un eslògan, a la pregunta que no els hem fet: en la buena dirección.

La inevitable sensació és que d'ima-

ginació n'hi ha ben poca, que es repeteixen frases insubstancials, amb poc contingut pràctic que ens solucioni els molt de problemes reals que tenim.

Governos, Europa, necessaris hom són, segurament; però, són solució o problema? Tant una cosa com l'altra es poden entendre de maneres diferents. Enguany, per primera vegada, podem elegir els diputats que elegiran directament el govern d'Europa, més enllà dels governs dels estats, dels estats que tenim avui, que són, sobretot, conglomerats d'interessos, tant gelosos de la seva pròpia existència, que la voldrien immutable i eterna.

• ALS ANY 80 un professor alemany nascut a Barcelona, Til Stegmann, comentava que, en consolidar-se Europa i caure les fronteres actuals, quedarien a la vista els territoris i les àrees culturals que de ver hi ha, les nacions reals. Vana Il·lusió, fins ara.

En la bona direcció, diu l'eslògan, però cap a on, per sortim de la crisi? Pregunta insistent, obsessiva, perquè, per a molts hi estam arribant, i no és el paradís, precisament, és més tost el ple domini dels interessos que mantenen la plena vigència dels estats sortits de la revolució burgesa. Al Regne d'Espanya és una mica diferent, anam una mica endarrerats, aquí encara tenim prou visible ben qualche vestigi de feudalisme.